

Εἰς τὰς χαμηλὰς φωνὰς διὰ τὴν ἐκσπᾶσιν, ὡς θλώμενον κύμα, εἰς τὴν διὰ πασῶν ὅτε καὶ λαμβάνει τὴν ἀναπνοὴν του. Ὁ λόγος του εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τρικυμιώδης· ἐὰν ἐνίοτε χαλαροῦται, τοῦτο γίνεται ἀπαράλλακτα μὲ τὸν κυματισμὸν τῆς θαλάσσης ὅστις παύει πρὸς στιγμὴν ἵνα ἐξογκωθῇ πλείοτερον μετ' ὀλίγον. Ἡ ἐντύπωσις δὲν εἶναι πολὺ εὐάρεστος, ὡς δὲν εἶναι εὐάρεστον νὰ βλέπῃς τρία μέτρα ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς σου ὀρχοῦμενον ἕνα ἐπὶ σχοι-νίου ἢ καλωδίου. Γεννᾷ ὅμως πάντοτε τὴν ἐκπληξιν ὁ λόγος του, διότι ἔχει μοναδικὴν εὐκολίαν περὶ τὸ λέγειν· δὲν ζητεῖ λέξεις· δὲν ζητεῖ ιδέας· δὲν ζητεῖ ἐπιχειρήματα. «Ὅλα τοῦ ἔρχονται διὰ μιᾶς τοῦ εὐτυχοῦς ῥήματα»· καὶ μάλιστα αἰσθάνεται τὴν ἀγωνίαν τοῦ ν' ἀπαλλαγῇ αὐτοῦ τοῦ βάρους ὅπερ φέρει ὁ λάρυγξ του. Εἶδατε ποτὲ βαρέλιον ἀνοιγόμενον; Ἐὰν δὲν ἐπιθέσῃς εἰς τὴν ἀνοιγομένην ὀπὴν κἀνουλαν, τὸ ὑγρὸν ἐκπηδῶν σχηματίζει δυνάτην στήλην· ταύτη στήλη εἶναι ὁ λόγος τοῦ Λομβάρδου.

Αὕτη εἶναι ἡ ἐξωτερικὴ μορφή τῆς εὐγλωττίας του· θέλομεν σκιαγραφῆσαι ἄλλοτε τὴν ἐσωτερικὴν αὐτῆς οὐσίαν.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Τὰ Ἡμερήσια Νέα μεταφέρουν τεμάχια ἀγγλικῶν ἐφημερίδων μνημονεύοντα τῶν ἐλληνικῶν παραστάσεων ἀρχαίου ἡθοιοῦ Ἀνδρονόου. Κατὰ μίαν ἐξ αὐτῶν ὁ κύριος οὗτος παρέστησε τὴν «**Εὐν** τῆς ἐλληνικῆς ἐπα-ραστάσεως. Ἀπορεῖτε βεβαίως ποία εἶναι αὕτη ἡ **Εὐα**» τοῦ ἀγῶνος· ἀπλούστατα· πρόκειται περὶ μεταφράσεως ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ καὶ εἶναι The eve, ἥτοι ἡ Παραμονὴ τοῦ Πάγκαλ. Ἀλλὰ φυσικώτερον ἦτο τὸ Eve νὰ μεταφρασθῇ εἰς *Evar* καὶ νὰ περιμένωμεν τώρα κἀνὲν νέον δῶμα τοῦ ἐν Βερολίνῳ πρεσβευτοῦ μας, ὑπὸ τὸν τίτλον: ὁ Ἀδάμ τῆς ἐλληνικῆς ἐπαραστάσεως!

Ὁ λόγος ἦτο περὶ ἁλλείψεως ἐμβολιστῶν.

Φοιτητὴς ἐντυχὼν ἐκεῖ:

— Καὶ δὲν διορίζουν τὸν Βιβλιοθηκᾶριόν μας, τὸν κ. Μελετόπουλον;

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

Ἡ ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς Βέλτου συζήτησις κατῆντησε βάλτος, εἰς τὸν ὅποιον κατ' ἄλλους μὲν ἐλερώθη ὀλίγον ἢ ἀντιπολίτευσις, κατ' ἄλλους δὲ ἔπεσε διὰ παντὸς ὁ κ. Βελτινός.

Ἐξ ὅλων τῶν κατὰ τὴν συζήτησιν ταύτην ῥητόρων μόνος ὁ κ. Δ. Σταχίος ἔφθασεν εἰς τὸ ὕψος καὶ τὴν ἔννοιαν αὐτῆς, τίποτε μὴ εἰπὼν ἢ μᾶλλον μὴ ἀκουσθεὶς τί εἶπε.

Πόσον εὐεργετικὸν θὰ ἦτο, ἂν καὶ τινῶν ἄλλων ἐκ τῶν κ. βουλευτῶν οἱ λάρυγγες ἠκολούθουν τὸ παράδειγμα τοῦ λάρυγγος τοῦ κ. Σταχίου!

Ὁ κ. Ἀμβράζης χυθεὶς ἐπὶ τοῦ σεμνοῦ βήματος τῆς σεμνῆς Βουλῆς σεμνῶς ἐζήτησε παρ' αὐτῆς νὰ τῷ παρέξῃ σεμνὴν ἀκρόασιν, ἵνα σεμνῶς εἴπῃ τὴν σεμνὴν του πεποίθησιν περὶ τῶν σεμνῶν καθηκόντων τοῦ σεμνοῦ κοινοβουλίου κατὰ τὰς σεμνὰς ταύτας περιστάσεις. Καὶ εἶπεν, ὅτι πρέπει ἡ σεμνὴ συνείδησις τῶν σεμνῶν βουλευτῶν νὰ μείνῃ ἀσπίλος παντὸς σεμνοῦ πάθους καὶ σεμνοῦ φατριασμοῦ, ἵνα ὁ σεμνὸς ἐλληνισμὸς σεμνῶς φθάσῃ εἰς τὸ σεμνὸν σημεῖον τοῦ σεμνοῦ μεγαλείου καὶ τῆς σεμνῆς προόδου.

Καὶ σεμνῶς κατελθὼν σεμνῶς μετέβη εἰς τὴν σεμνὴν θέσιν του σεμνῶς ἀσθμαίνων ἐκ τῆς σεμνῆς ἀγορεύσεώς του! **Ἄμ τὸν βράζης** ἢ ὄχι!

Ὁ κ. Ρηγόπουλος ἔχει τὸν λόγον:

— Ἐπειδὴ, κύριοι, ἐπέτυχον ἀνευ συνδυασμοῦ, ὑπῆρξα δὲ καὶ κατὰ τὸ 1865 βουλευτὴς, καθήκόν μου θεωρῶ νὰ δικαιολογήσω τὴν ψῆφόν μου. Οὕτω καὶ ὁ Οὐγκώ, κύριοι, ἐκάστου τῶν θαυμασίων ἔργων του προτάσσει δικαιολογικὸν ἢ ἀναλυτικὸν πρόλογον. Κάτω στὸ βάλτο στὰ χωρὰ. Τὸ ἄσμα αὐτὸ τὸ δημοτικὸν δύναται πολὺ νὰ σᾶς διαφωτίσῃ. Ὁ μέγας Οὐγκώ γράφων περὶ τῆς πολιτικῆς αὐθαιρεσίας τῶν ἰσχυόντων προσώπων καὶ διὰ τοῦ καλᾶμου του πλήττων τὴν κορυφὴν τῆς νεκρικῆς κυπαρίσσου τῆς τυραννίας, ἀφώρισε τοὺς τὸ ἀγνότερον δικαίωμα τοῦ πολίτου ἐπιβουλευομένους.

Ὁ κ. Βελτινὸς εἶναι μέγας γόνος μεγάλης οἰκογενείας καὶ ἂν δὲν ἐσχόπων νὰ καταψηφίσω τὴν ἐκλογὴν του θὰ ὑπεστήριζον αὐτήν. Φρονῶ δὲ, ὅτι ὀφείλομεν νὰ ῥίψωμεν ἐντὸς τοῦ ὁμωνύμου αὐτῷ φρέατος τὰ πάθη καὶ τὰ μίσση, ἵνα ἡ φαντασία ἡμῶν ἀρθῇ ὑπεράνω αὐτοῦ ὡς ὠραία λευκὴ περιστερὰ, κούφη διασχίζουσα τοὺς αἰθέρας.

Ταῦτα ὅπως δικαιολογήσω τὴν ψῆφόν μου, κύριοι.»

Εἰς ἐκεῖνο τὸ διαβουλευμένο πηγάδι ποῦ ἔρριψε τὸ ὄνομα του ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, ἔρριψε καὶ τὸ βουλευτικόν, ἅμα δὲ, καὶ τὸ ὑπουργικόν του μέλλον!

Μάριος.

ΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ.

Ὅπισθεν τοῦ Πανεπιστημίου ὑπάρχει τὸ Δημοτικὸν Νοσοκομεῖον Ἀθηνῶν, ὀνομαζόμενον κατ' εὐφημισμὸν «Ἐλπίς», διότι ὁ ἐν αὐτῷ εἰσερχόμενος ἀσθενὴς δύνα-

ται ἐν πεποιθήσει νὰ εἰπῇ τὸ τοῦ ποιητοῦ «Lasciate ogni speranza». (*Ἀφετε πᾶσαν ἐλπίδα*).

Χωρὶς νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψει τὰ ἐσχάτως περὶ τοῦ βι- αίου θανάτου δὴν ἀσθενῶν διαδοθέντα, ἀφίνοντες αὐτὰ εἰς τὴν δραστηριότητα τῆς Δικαιοσύνης, ἀλλ' ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως γράφοντες περὶ τοῦ φιλάνθρωπου τούτου κατὰστήματος, δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ εἰπώμεν ὅτι κατα- φεύγουσα ἡ ζωὴ ἐκεῖ ὅπως σωθῇ διδάσκεται πῶς νὰ τε- λευτᾷ· ὅτι σκοπὸς τοῦ ἰδρύματος τούτου δὲν εἶναι ἡ थे- ραπεία τῶν νοσούντων, ἀλλ' ἡ ἐξυπηρέτησις τῆς ἱατρι- κῆς τοῦ Πανεπιστημίου Σχολῆς. Ἀποδείξεις τοῦ τελευ- ταίου εἶναι ὅτι καθ' ὅλον τὸ θέρος, ὅτε διακόπτονται τὰ μαθήματα τοῦ Πανεπιστημίου, οὐδεὶς τῶν Καθηγητῶν ἐπισκέπτεται τοὺς ἀσθενεῖς. Ἀφίνονται τότε εἰς χεῖρας τῶν πρωτοπείρων βοηθῶν.

Θεραπεία αἰσχροῦ, περιποίησης αἰσχροτέρας καὶ τροφὴ ἐλεεινῇ, ἰδοὺ εἰς ποῖαν βάσκαν ὑποβάλλεται ἡ κατα- φύγιον ἐκεῖ ζητοῦσα ἀνθρωπότης. Εἶδομεν ἀσθενῇ κεί- μενον ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας ἐν μιᾷ ἐκεῖ γωνίᾳ χωρὶς νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ ψυχὴ ζωῶσα. Ἐτερον ἀσθενῇ, φθισικόν, διαμεῖναντα ἐπὶ τέσσαρας μῆνας, ἐπεσκέφθη δὴν μόνον φορὰς ὁ Καθηγητὴς καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα. Εὐ- κολώτερον εἶναι νὰ παυθῇ ἐπὶ Κουμουन्दούρου μανιᾶτης ὑπ᾿ ἄλλου ἢ νὰ μεταβληθῇ κατ' ἐλάχιστον ἡ μονότονος τροφὴ ἀσθενοῦς τινος. Διὰ νὰ προστεθῇ ὀλίγον χόρτον εἰς τὴν τροφὴν ἀσθενοῦς, ἡ διὰ νὰ οἰκονομηθῇ μίᾳ σχε- λέα εἰς Νοσοκόμον, ἀνάγκη ἀναφορῶν καὶ συμβουλίων. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ κ. Βάφα ἐξ ὅλων τῶν ἐν Εὐρώπῃ Νοσοκομείων τὸ ἡμέτερον κατέχει τὴν πρώτην θέσιν ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποθνησκόντων. Ἀρκεῖ νὰ εἰσελθῇ ἅπαξ τις καὶ ἰδῇ τοὺς ἀσθενεῖς, τοὺς ἱα- τρούς, τοὺς νοσοκόμους, τὴν τροφὴν, τὸ εἶδος τῆς थे- ραπείας, καὶ θὰ ἐννοήσῃ ἀμέσως ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι μέ- σον θεραπείας, ἀλλὰ μέσον ἐκτελέσεως θανατικῆς ποινῆς.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ ἰδρύματος τούτου "Ὅχι· δὲν ἐννοοῦμεν νὰ χαράξωμεν οὔτε δὴν γραμμὰς χάριν τοῦ, διότι τί πταίει αὐτὸς ἀφοῦ τὸν ἐξέλεξε τὸ Ἀδελ- φάτον; Τί πταίει αὐτὸς ἀφοῦ τὸ Ἀδελφάτον ἔσχε τὴν βλακειάν νὰ τὸν ἐκλέξῃ καὶ ἔχει τὴν ἀνακισθησίαν νὰ τὸν διατηρῇ εἰσέτι; Τὸ ἀδελφάτον οὔτε ὡς ἐξαδελφά- τον δὲν φέρεται πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς. Τὰ αἰσθητήρια αὐ- τοῦ ὄργανα, ὡς καὶ τοῦ προεδρεύοντος αὐτοῦ Δημάρχου Σούτσου, δὲν τὰ ταράσσουν οἱ στεναγμοὶ τοσούτων ἀ- σθενῶν ὅπως σκεφθῇ περὶ μεταρρυθμίσεως τῆς Διευθύνσεως. Δὲν ἀρκοῦσιν ἑκατὸν εἴκοσι στεναζοῦσαι ὑπάρξεις ὅπως ὑποχωρήσῃ ἐν προσωπικὸν συμφέρον. Πρέπει νὰ πληρῶν- ται τόσοι χαίνοντες τάφοι διὰ νὰ μὴ κενωθῇ ὁ στόμαχος τοῦ προστάτου των.

Λυκαδιτηνός.

Η ΝΕΑ ΠΛΑΣΙΣ.

Προχθὲς δὲν εἰξεύρω τί ἔπαθα, καὶ δὲν ἠμπόρεσα νὰ κλείσω μμάτι ὅλην τὴν νύκτα. Ἄν ἦμουν Κουμουνδού- ρος ἢ Τρικούπης τὸ πρᾶγμα θὰ ἐδικαιολογεῖτο κάπως, ἀλλ' ἐγὼ, ἕνας ἀπλοῦς παληάνθρωπος νὰ μὴ μπορῶ νὰ κοιμηθῶ, θὰ πῇ, ὅτι κατὰ ἔκτακτον μοῦ εἶχε συμβῇ.

Καὶ παρακκλῶ, τί νομίζετε, εἶχα χάσει τὸ πρωθυ- πουργιλίκι ἢ ἐπρόκειτο νὰ γίνω πρωθυπουργός; Ὅχι, μὰ τὸ βουλευτικὸν ὄχι, ὄχι, μὰ τὸ βουλευτικὸν καί.

Ἐπὶ ἓνα καφε παραπάνω καὶ ἡ ἀγρυπνητικὴ του δύ- ναμις ἀπεδίωξε τῶν βλεφάρων μου τὸν τε νήδυμον καὶ ἐλαφρόν.

Ὅταν χάνῃ κανεὶς τὸν ὕπνον του, ὡς οἱ ἐρωτόληπτοι τῆς ἐξουσίας Δεληγιάννη, τοῦ ἔρχεται νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ κακὸ του καὶ ἐκὼν ἀέκων τὸ ρίχνει εἰς τὴν φιλοσο- φίαν.

Αὐτὸ ἔπαθα καὶ ἐγώ.

Καὶ ἰδοὺ ὅποια καὶ ὅποσα ἐσκεπτόμην καὶ πῶς ἐσκε- πτόμην καὶ τί ἔλεγα καθ' ἑαυτὸν σκεπτόμενος.

Ὁ κόσμος δὲν μοῦ ἤρεσεν, ὅπως εἶνε φτειασμένος.

Τὸν ἤθελα νὰ τὸν φτειαῖω κατὰ τὸ κέρι μου, τὸ γου- στό μου, τὴν ἀρεσκείαν μου· τέλος πάντων ἤθελα νὰ φτειαῖω μίαν βωδολογίαν, ἓνα βωδολογικὸν κόσμον.

Καὶ τὸν ἐφτειαῖα, καὶ τὸν ἔχω φτειασμένον καὶ ἰδοὺ αὐτός.

Ἐν πρώτοις κατήγγησα ἐκ τῶν προσώπων τῶν ἀνθρώ- πων τὴν διακριτικὴν μορφήν ἢ φυσιογνωμίαν, ὅπως θέ- λετε. Ἐπεθύμουν νὰ εἶχον ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἓνα ζευγάρι μούτρα, νὰ βλέπῃ τις π. χ. τὰ μούτρα τοῦ ἄλλου καὶ νὰ νομίζῃ ὅτι βλέπει τὰ μούτρα του. Τότε θὰ ἐβλεπεν ὁ Κουμουνδούρος τὸν Τρικούπην καὶ θὰ ἔλεγε:—Με μοιάζει. Καὶ ὁ Δεληγιάννης:—Τὰ ἴδια μούτρα ἔχομεν.

Πρὸς τοῦτοις δὲν θὰ ἐγνώριζεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ἡ γυ- ναίκα τὸν ἄνδρα τῆς, ἡ μήτηρ τὸ παιδί τῆς, τὸ παιδί τὸν πατέρα καὶ ὁ ἀδελφὸς τὴν ἀδελφή.

Ἐπαυον τότε αἱ διακρίσεις καὶ καθίσταντο ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀδιακρίτοι, ἐξ οὗ συγκομιζόνται ἀπειρα κέρδη.

Θὰ ὕβριζεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἀδιακρίτως δημοσίᾳ ὡς ὁ τὸν θὰ ἤρπαζεν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου τὸ πρᾶγμα ἄνευ διακρίσεως, ὡς χανοῦμ τοῦ Βόλου τὴν δη- μοτικὴν πλατεῖαν τοῦ στρατῶνος, καὶ ἐν γένει ὅλα θὰ ἐτελοῦντο ἀδιακρίτως. Τί εἶσαι σὺ καὶ τί εἶμαι γώ;

Κατήγγουν καὶ ἐξηφάνιζον ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς καὶ τὸ γένος τῶν γυναικῶν ὅπως συνῶδα τῷ Σατύρῳ τοῦ Πολυφήμου τοῦ Σοφοκλέους, μὴ ἔχῃ κανεὶς γυναι- κά παρά μόνον ἐγώ, καὶ ἵνα ἐκκλείψῃ ἡ γυνή, ἐξ ἧς κατὰ τὸν Μ. Κωνσταντῖνον, πάντα τὰ κακὰ γίνονται.

Ἄντι τῶν γυναικῶν δὲ ἐφτειαῖα ἓνα ἄλλο γένος πλα- σμάτων, ἀγγέλων δίκην, οἵτινες ἔχουν μόνην ἀσχολίαν —χωρὶς νὰ ἔχουν, ἐννοεῖται, ἀξιώσιν τινα ἐπὶ τοῦ πε- ριβοήτου ἐκείνου ἑκατομμυριουχικοῦ κληροδοτήματος τοῦ ἰδιοτρόπου ἀγγλου—νὰ πλάθουν, ὡς ὁ Θεὸς τὸ πρῶτον, ἀνθρώπους ἐκ χώματος ἢ ἐκ λάσπης, ἀπαράλλακτα ὡς οἱ κύνθαιοι φτειαίνοντες τοὺς ἐκ κόπρων βόλους των. Τι- μητικῶς δὲ τοὺς ἀγγέλους μου τούτους τοὺς ὠνόμασα, πρὸς διάκρισιν, χρυσοκυνθάρους.

Ἐπειτα ὅμως αὐτὴ ἡ σκέψις δὲν μοῦ ἤρεσεν, ὡς ἀνε- πιτυχής, ἐφ' ᾧ καὶ ξανάφτειαῖα τὰς γυναῖκας,—ἐργῶ- δες γὰρ τὸ νὰ φτειαῖω κανεὶς γυναῖκα—ἀλλὰ τὴν φο- ρὰν αὐτὴν ἐφρόντισα καὶ τὰς ἐτοποθέτησα χωριστὰ τῶν ἀνδρῶν· τὰς ἔρριψα ἢ τὰς ἐξεσφενδόνισα ἐπὶ τοῦ δορυ- φόρου τῆς γῆς, τὴν Σελήνην, καὶ τὰς ἔκαμα ὅλας σελη- νιαζομένας, ἐνοίκους δηλαδή τοῦ πλανήτου τούτου, ὃν μετέβηλον οὕτως εἰς ἓνα μέγα χαρέμι κοινοκτημονικόν.

Ἐκ τῆς διαχωρίσεως ταύτης τῶν γυναικῶν κατήρ- γησα καὶ ἐξηφάνισα τὸν ἔρωτα, καὶ τοῦτο ὅπως πραγμα- τωθῇ ἡ ἐπιγραφὴ ἐνὸς βιβλίου μου *Οὐκ ἔστιν ἔρως*, εἰς τὸ πείσμα τοῦ φίλου Ι. Καμπούρογλου, ὅστις ἐκρίνευ ἐν τῇ παλαιᾷ *Ἐφημερίδι* ὡς γελοῖον αὐτόν.

Ὅταν δὲ οἱ ἄνδρες ἐπεθύμουν γυναῖκα, θὰ μετέβαινον διὰ τοῦ ἀεροστάτου, οἵτινες εὗρον τὸ πηδάλιον, ὡς ὁ